

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSA Piotr Górecki

Sędziowie: SA Marek Górecki, SA Jan Futro

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 stycznia 2013 r.

sprawy z powództwa E. B.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki

od postanowienia Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 27 listopada 2012 r., sygn. akt I C 1085/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

M. Górecki P. Górecki J. Futro

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 listopada 2012 r. powódka E. B. wniosła do Sądu Okręgowego w Koninie o zapłatę od pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. kwoty 200.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 3 lipca 2008 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że zawarła wraz z mężem J. B. w dniu 2 kwietnia 2008 r. z pozwaną spółką (...) umowę współpracy, na mocy której powódka i jej małżonek mieli nabyć uprawnienia do zamawiania i sprzedaży towarów marki V. (...), w sieci sklepów. Powódka wpłaciła na rzecz (...) sp. z o.o. łącznie 100.000 zł za „wyłącznieść” współpracy.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Koninie stwierdził swą niewłaściwość rzeczową i miejscową i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Poznaniu Wydziałowi IX Gospodarcemu. W uzasadnieniu stwierdził, że powódka wniosła pozew, z treści którego wynika, że sprawa ta dotyczy stosunków cywilnych między przedsiębiorcami w zakresie prowadzonej przez nich działalności gospodarczej. Sąd Okręgowy przywołał art. 1 ustawy z 24 maja 1989 r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych, zgodnie z którym rozpoznawanie spraw gospodarczych powierza się sądom rejonowym i sądom okręgowym, w których tworzy się odrębne jednostki organizacyjne (wydziały gospodarcze). Jako podstawę prawną orzeczenia Sąd Okręgowy wskazał art. 200 § 1 k.p.c.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniosła powódka, która zaskarżyła je w całości.

Skarżąca podniosła następujące zarzuty:

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegającego na nietrafnym przyjęciu przez Sąd orzekający, iż niniejsza sprawa dotyczy stosunków pomiędzy przedsiębiorcami, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że powódka nie prowadziła, ani nie prowadzi działalności gospodarczej i przedmiotowa sprawa nie dotyczy stosunków z zakresu prowadzonej działalności gospodarczej

- rażącego naruszenia przepisów postępowania tj. art. 200 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i wydanie postanowienia przez Sąd I instancji dotyczącego stwierdzenia niewłaściwości dotyczącej odrębności postępowania, podczas gdy w/w przepis nakłada na Sąd obowiązek badania z urzędu wyłącznie właściwości rzeczowej w rozumieniu art. 15 i następnego k.p.c., a nie dotyczącej właściwości jednostek organizacyjnych (wydziałów) i odrębności postępowania na zasadach przewidzianych w art. 201 k.p.c.

- rażącego naruszenia przepisów postępowania tj. art. 202 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i stwierdzenie niewłaściwości miejscowej Sądu orzekającego, podczas gdy w/w właściwość Sądu może badać wyłącznie na zarzut strony, a nie z urzędu.

W oparciu o te zarzuty powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Koninie do rozpoznania niniejszej sprawy, a także rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego i zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się bezzasadne. Wstępnie zaakcentowania wymaga, że od 3 maja 2012 r. dział IVa tytułu VII księgi pierwszej kodeksu postępowania cywilnego został usunięty z kodeksu postępowania cywilnego. Dla określenia sprawy gospodarczej należy więc posługiwać się jedynie definicją wskazaną w art. 2 ustawy o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych z dnia 24 maja 1989 r. (Dz.U nr 33, poz. 175 ze zm.).

W pierwszej kolejności zaznaczenia wymaga, że spór pomiędzy stronami wiąże się z zawartą przez powódkę i jej męża z pozwaną spółką umową o współpracy z 2008 r., z której wynika, że powódka i jej małżonek prowadzą działalność gospodarczą (k.13-15). Ponadto, co uszło zarówno uwadze skarżącego, jak i sądu I instancji strony w w/w umowie określiły jako sąd właściwy do rozstrzygania sporów związanych z umową o współpracy sąd właściwy dla miasta Z.. W tej sytuacji wyjaśnienia wymaga, że z dniem 1 lipca 2011r. zniesiono właściwość miejscową V Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 marca 2011r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych (Dz.U. Nr 64, poz. 339) właściwym do rozpoznawania spraw gospodarczych obejmujących obszar właściwości Sądu Okręgowego w Zielonej Górze jest Sąd Okręgowy w Poznaniu.

Nie ma racji skarżący, podnosząc, że niniejsza sprawa nie jest gospodarczą. Zgodnie z aktualnym brzmieniem art.2 ust. 1 ustawy z dnia 24 maja 1989 r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych sprawami gospodarczymi są sprawy ze stosunków cywilnych między przedsiębiorcami w zakresie prowadzonej przez nich działalności gospodarczej, natomiast co istotne w ust. 2 wskazano, że nadto sprawami gospodarczymi są sprawy: określone w ust. 1, choćby którakolwiek ze stron zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej. Jak już powyżej wskazano z podpisanej przez strony umowy wynikało, że powódka i jej małżonek prowadzą działalność gospodarczą. Powyższej oceny nie zmienia przedłożone zaświadczenie z 5 grudnia 2012 r., z którego wynika, że na dzień jego wydania powódka nie posiada zarejestrowanej działalności gospodarczej w ewidencji Urzędu Miejskiego w G.. Argumenty podniesione w zażaleniu nie mogły tej oceny zmienić. Dodatkowo zauważyć wypada, że uchwała Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2008 r. (III CZP 102/2008) jest nieaktualna w obowiązującym stanie prawnym.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji i oddalono zażalenie na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

M. Górecki P. Górecki J. Futro